

EMBARGO: Publiceringsfri söndag 29.10.2023 kl. 12.45

Biskop Bo-Göran Åstrands predikan vid festmässan i Borgå domkyrka 29.10.2023

Kära vänner!

I dag på reformationsdagen firar vi Borgå stifts 100-årsjubileum. I själva verket har det firats runtom i Borgå stifts 45 församlingar snart sagt hela året, ända sedan nyårsdagen. För det är det värt. Ett tvåspråkigt stift med en andlig, kyrklig och kulturell mångfald som täcker hela Svenskfinland och Åland var och är en unik skapelse. I dag tackar vi Gud för dessa livskraftiga 100 år och ser med förtröstan mot framtiden.

Kyrkan vi befinner oss i idag har sina rötter djupt ned i medeltiden. Den är i sig själv ett synligt vittnesbörd på vad reformation, förnyelse är. Från början såg den inte ut så här. Den har utvidgats, byggts om och inredningen har gjorts om flera gånger. Tack vare det har den genom århundradena varit och är fortfarande en betydelsefull plats. Trots sin höga ålder är den viktig och värdefull.

För hit har människor kommit med sitt liv, sin glädje, sina frågor, sin oro och sin sorg. Här under valven har livets stora frågor, vardagslivets händelser och berättelsen om Gud, kärlek och barmhärtighet vävts samman. Och det är som det ska vara. Djupdimensionen i livet kommer inte till oss genom mätningar och analyser i vetenskapliga laboratorier. Livets storhet, härlighet och brustenheter öppnar sig under kyrkans valv. För den skull bygger vi människor heliga platser som den här.

I kyrkans gemenskap delar vi livet tillsammans. Därför har människor redan på medeltiden sjungit psalmer under levande ljus i Sunds kyrka på Åland. Därför har en bonde under ofärdsåren i Korsholms kyrka bett om skörd till mat på bordet. Därför har en industriarbetare i Dalsbruks kyrka bett om kraft och bättre omständigheter.

Och för att så mycket av liv, tro och bön ryms under valven har konfirmander, kanske med telefonen i handen, plötsligt, för en liten stund anat något större. Alldeles som en ung människa i Jakobstads kyrka en gång skrev: Det är bara så skönt att höra orgelmusiken. Jag blir så lugn inuti. Och eftersom kyrkans dörrar är öppna för hela livet skrev en av domkyrkans besökare så här strax innan han gick: Det var ljuvligt att få kyssa min fru på domkyrkans trappor.

Allt det här är mänskligt och förunderligt på samma gång. Hur är det möjligt?

I dagens episteltext säger Paulus: "Då vi nu har gjorts rättfärdiga genom tro har vi frid med Gud genom vår herre Jesus Kristus. Han har gett oss tillträde till den nåd som vi nu lever i, och vi är stolta över hoppet att få del av Guds härlighet."

Frid med Gud.

Tillträde till nåden vi nu får leva i. Mycket har förändrats i kyrkan, i kyrkobyggnaden, i världen, ja till och med i våra egna liv. Men en sak har varit och är densamma: Guds kärlek i Jesus Kristus. Därför står krucifixet här framme i kyrkan.

Jesus Kristus är kyrkans sanna och verkliga skatt. Jesus Kristus som kom till världen för att förkunna att Guds kärlek räcker till för alla och för oss. Här är vi alla lika. Vi står sida vid sida, inte mot varandra. Lika mycket älskade av Gud själv. Lika mycket värda. Lika mycket beroende av Guds nåd och barmhärtighet. Därför ska inte heller vi göra skillnad på människor. I den här gemenskapen finns inte

bättre och sämre människor. Endast människor som har tillträde till Guds nåd på samma villkor. På samma villkor – ja, då ska kyrkans dörrar vara öppna för alla.

Här framme i kyrkan finns bordet för alla oss som behöver barmhärtighet, nåd och förlåtelse. Det dukas för oss som vet vad det är att inte räcka till, för oss som ibland tappar modet, för oss som inte alltid har tillräckligt med kärlek och vet att vi inte håller måttet i budens spegel. Till oss och alla dem som mött livets brustenhet, utmaningar och oro säger Jesus: "Kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor. Jag ska skänka er vila!" Då kan vi höra rösten i vårt inre som säger: "Det är väl med min själ." Då är det lättare att andas, att ta nya steg och veta detta: Guds kärlek och nåd räcker. Alldeles som Paulus skriver: "Hoppet sviker oss inte. Ty Guds kärlek har ingjutits i våra hjärtan."

Med den kärlek, det mod och den förtröstan Guds Ande ger oss, får vi gå ut genom dörren till världen, vardagen, och våra medmänniskor.

Vi har frid med Gud, så låt oss leva i fred med varandra.

Vi är älskade av Gud, så låt oss leva i kärlek till varandra.

Vi har fått förlåtelse, så låt oss ge förlåtelse.

Vi har fått hjälp, så låt oss hjälpa varandra.

Vi har fått välsignelse för morgondagen, så låt oss hjälpas åt att älska, tro och hoppas. Tillsammans.

--

Rakkaat ystävät!

Tänään, uskonpuhdistuksen päivänä, vietämme Porvoon hiippakunnan 100-vuotisjuhlaa. Itse asiassa sitä on juhlittu Porvoon hiippakunnan 45 seurakunnissa lähes koko vuoden ajan, uudenvuodenpäivästä lähtien. Onhan se sen arvoista. Kaksikielinen hiippakunta, jonka hengellinen, kirkollinen ja kulttuurinen monimuotoisuus kattaa Suomen ruotsinkieliset alueet ja Ahvenanmaan, oli ja on ainutlaatuinen luomus. Tänään kiitämme Jumalaa näistä elinvoimaisista 100 vuodesta ja katsomme luottavaisin mielin tulevaisuuteen.

Sen kirkon juuret, jossa tänään olemme, ovat syvällä keskiajalla. Se on itsessään näkyvä todistus siitä, mitä reformaatio, uudistuminen on. Alun perin se ei näyttänyt tältä. Sitä on laajennettu, rakennettu uudelleen ja koristeltu useita kertoja. Tämän ansiosta kirkko on ollut tärkeä paikka vuosisatojen aikana, ja on edelleen tärkeä. Suuresta iästään huolimatta se on tärkeä ja arvokas.

Tänne ihmiset ovat tulleet elämänsä, ilonsa, kysymyksensä, huolensa ja surunsa kanssa. Täällä kaarien alla ovat kietoutuneet yhteen elämän suuret kysymykset, arkipäivän tapahtumat ja kertomus Jumalasta, rakkaudesta ja armosta. Ja niin sen pitääkin olla. Elämän syvyys ei tule meille tieteellisissä laboratorioissa tehtävien mittausten ja analyysien kautta. Elämän suuruus, kirkkaus ja rikkinäisyys avautuvat kirkon holvin alla. Tästä syystä me ihmiset rakennamme tämän kaltaisia pyhiä paikkoja.

Kirkkoyhteisössä jaamme elämän yhdessä. Siksi Ahvenanmaan Sundin kirkossa on laulettu virsiä kynttilänvalossa jo keskiajalta lähtien. Siksi maanviljelijä rukoili Mustasaaren kirkossa vaikeina vuosina sadonkorjuuta, jotta ruoka saataisiin pöytään. Siksi teollisuustyöläinen rukoili Taalintehtaan kirkossa voimia ja parempia olosuhteita.

Ja koska niin paljon elämää, uskoa ja rukousta löytyy kaarien alta, rippikoululaiset, ehkä puhelimet kädessä, ovat yhtäkkiä, pienen hetken ajan, aistineet jotain suurempaa. Aivan kuten eräs nuori Pietarsaaren kirkossa kerran kirjoitti: "On vain niin mukavaa kuulla urkumusiikkia. Minusta tulee niin

rauhallinen sisältö. Ja koska kirkon ovet ovat avoinna kaikelle elämälle, eräs katedraalissa vierailut kirjoitti juuri ennen lähtöä näin: Oli ihanaa suudella vaimoani katedraalin portailla.

Kaikki tämä on inhimillistä ja ihmeellistä samaan aikaan. Miten se on mahdollista?

Tämänpäiväisessä kirjeessä Paavali sanoo: "Kun nyt Jumala on tehnyt meidät, jotka uskomme, vanhurskaiksi, meillä on Herramme Jeesuksen Kristuksen ansiosta rauha Jumalan kanssa. Kristus on avannut meille pääsyn tähän armoon, jossa nyt lujasti pysymme. Me riemuitsemme siitä toivosta, että pääsemme Jumalan kirkkauteen."

Rauha Jumalan kanssa. Pääsy siihen armoon, jossa nyt elämme.

Paljon on muuttunut kirkossa, kirkkorakennuksessa, maailmassa, jopa omassa elämässämme. Mutta yksi asia on pysynyt samana: Jumalan rakkaus Jeesuksessa Kristuksessa. Siksi krusifiksi on täällä kirkon etuosassa.

Jeesus Kristus on kirkon todellinen aarre. Jeesus Kristus, joka tuli maailmaan julistamaan, että Jumalan rakkaus riittää kaikille ja meille. Täällä me kaikki olemme tasa-arvoisia. Seisomme rinnakkain, emme toisiamme vastaan. Jumalan itsensä yhtä lailla rakastamina. Yhtä arvokkaita. Yhtä riippuvaisia Jumalan armosta ja laupeudesta. Siksi meidänkään ei pitäisi tehdä eroa ihmisten välillä. Tässä yhteisössä ei ole parempia tai huonompia ihmisiä. Vain ihmisiä, joilla on pääsy Jumalan armoon samoin ehdoin.

Täällä kirkon etuosassa on pöytä meille kaikille, jotka tarvitsemme armoa, laupeutta ja anteeksiantoa. Se on katettu meille, jotka tiedämme, mitä on olla riittämätön, meille, jotka joskus menetämme rohkeutemme, meille, joilla ei aina ole tarpeeksi rakkautta ja jotka tiedämme, ettemme ole käskyjen peilissä mitattavissa. Meille ja kaikille niille, jotka ovat kohdanneet elämän rikkinaisyyttä, haasteita ja huolia, Jeesus sanoo: "Tulkaa minun luokseni, kaikki te raskautetut. Minä annan teille levon!" Silloin voimme kuulla sisäisen äänemme sanovan: "Sieluni voi hyvin." Silloin on helpompi hengittää, ottaa uusia askeleita ja tietää tämä: Jumalan rakkaus ja armo riittävät. Aivan kuten Paavali kirjoittaa: "Toivo ei petä meitä. Sillä Jumalan rakkaus on istutettu sydämiimme."

Jumalan Hengen meille antaman rakkauden, rohkeuden ja luottamuksen avulla voimme mennä ulos ovesta kohti maailmaa, arkea ja lähimmäisiämme.

Koska olemme rauhassa Jumalan kanssa, eletään siis rauhassa toistemme kanssa.

Koska Jumala rakastaa meitä, eletään siis rakkaudessa toisiamme kohtaan.

Koska olemme saaneet anteeksiannon, antakaamme anteeksi.

Koska meitä on autettu, auttakaamme toisiamme.

Koska meitä on siunattu huomista varten, auttakaamme toisiamme rakastamaan, uskomaan ja toivomaan. Yhdessä